

чегъ. . . Гладътъ уби момченцето ми и азъ съмъ толкова беденъ, че не мога да му купя ковчегъ.

Ето, — той протегна ржката си, на която липсваха всичките пръсти, — това отне машината на която работѣхъ, а сега бедността отне и последната ми радостъ.

Нѣщо силно притисна сърдцето ми. Азъ бръкнахъ въ джеба си и дадохъ всичко, каквото имаше въ него.

Предъ менъ, върху желтия пѣськъ, играеха деца. Бѣли дрешки блѣщѣха подъ слънчевитъ лъчи. Въ клонетъ на дървотата пѣха птичкитъ. А стариятъ прегърбенъ мжжъ, изтривайки мокритъ си отъ плачъ очи, бавно се изгуби въ далечината.

Отъ есперанто Ив. Шиваровъ.

## Гладна година.

Това се случило презъ една гладна година. Нѣмало хранито за хората, нито за добитъка, нито за дивитъ звѣрове.

Огрижила се лисицата. Нѣколко дни нищо не могла да си кусне.

— Добре ще бжде да отида въ нѣкоя друга земя, — рекла си тя, — и тръгнала на пѣтъ. На срѣдъ пѣтя я срещналъ вълкътъ.

На кжде Лисо? — попиталъ я той.

— Отивамъ въ друга земя.

— А дали тамъ е по-добре?

— Какъ да не е по-добре! Тамъ стадата пасатъ безъ овчари. Тамъ има месо, колкото искашъ.

— Ще дойда тогава и азъ съ тебъ, — казалъ вълкътъ и тръгналъ съ Лиса!

По пѣтя ги срещнало магарето.

— Кжде сте тръгнали, приятели? — попитало ги то.

Въ друга земя отиваме.

— Защо?

— Да се наядемъ до насита, казала лисицата. — Тамъ има трева сочна и висока. Можешъ да пасешъ, колкото искашъ.

— А магарешки бодилъ има ли?

— Има.

— Вземете тогава и мене, — примолило се то.

— Добре, приятелю. Тръгвай!

Вървѣли дълго. Стигнали до единъ баиръ. Взели да се изкачватъ, но лисицата скоро се уморила, легнала на срѣдъ пѣтя и казала:

— Много се уморихъ, а трѣбва да се върви още десетъ де-на. Поне да имаше нѣщо да си хапна. Тукъ има трева, но нѣма месо. А азъ съмъ много гладна. Но знаете ли що? Ще изядемъ единъ отъ насъ — онзи, който е най-младъ. Затова казвайте поредъ, кой кога се е родилъ.